

Lexic și onomastică în centrul Moldovei (II) *

Mircea CIUBOTARU

(La) Abuz/Obuz

O porțiune din terenul de pe malul stâng al Șacovățului, în marginea de sud-est a localității Țibana (județul Iași), se numește *Șesul Abuz*. O tarla de la cca 2 km vest de satul Urșița (comuna Mironeasa, județul Iași) poartă numele *La Obuz*. Un pârau temporar, afluent drept al Stavnicului, este denumit în satul Bâcu (județul Iași) *Gârla (de) la Obuz*, iar la Frenciugi *Pârâul de la Obuz*. Podul de peste Gârla de la Obuz, pe drumul dintre satele Bâcu și Frenciugi, se cheamă *Podul de la Obuz* (Bâcu). Toponimul primar, polarizatorul acestui câmp toponimic, este denumirea unui reper, o captare de apă din tarlaua Obștea, pe dreapta drumului dintre cele două sate, cu atestările (*La Obus* și *La Obuz*)¹.

Solicitând explicația numelor, un informator din Bâcu improviza o motivație proprie, invocând un presupus obuz care ar fi rămas sau ar fi explodat pe acolo în timpul ultimului război mondial. Este însă evident faptul că suntem în fața unor deformări populare ale termenului de origine turcească *havuz* (acesta cu atestări începând din anul 1702, cf. DA). DEX definește cuvântul ca ‘bazin de apă descoperit, construit în parcuri, în scuaruri etc. din piatră sau din beton, de obicei cu fântână arteziană în interior; fântână arteziană’. În locurile menționate se află însă puțuri largi, din beton, pentru captarea unor cantități mari de apă, necesară la adăparea turmelor de vite în câmp. Asemenea puțuri erau săpate numai de proprietarii de moșii și mari crescători de animale, începând din primele decenii ale secolului al XX-lea, iar cuvântul *havuz* a pătruns în uzul popular în aceste împrejurări. Atât deformările paronimice *abuz* și *obuz*, precum și evoluția semantică a termenului nu sunt înregistrate în dicționarele și glosarele cunoscute. DA cunoaște formele *avuz* și *habuz*, iar cel mai nou dicționar în care și-ar fi găsit locul asemenea informații consemnează doar cuvântul *havuz*, fără atestări în teren, cu sensul din DA, DLRC și DEX, și cu sinonime îndoielnice (*chișinău*, *cișmea*, *izvor*), precum și termenul învechit *obuz*, cu înțelesul de ‘lagăr, tabără militară închisă de obicei, pentru apărare, într-un cerc de care’, după DLR².

Analog/Analoage

Analog este un neologism de origine neogreacă (*analóghion*) desemnând un pupitru înalt și mobil pe care se pun cărțile de cult în biserica ortodoxă. Un omonim este termenul *analog*, considerat împrumut din franceză (*analogue*) sau din latină (*analogus*), cu sensul ‘asemănător, corespondent’. Un derivat este *analogie*, de

---

* Partea I a acestei serii de comunicări a apărut în volumul *Rezultate și perspective actuale ale lingvisticii românești și străine*, coordonator Luminița Hoarță Cărăușu, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2007, p. 99–105, unde au fost prezentate toponimele (și entopicele corespunzătoare) *Bobeica*, *Hăoașal/Oușorul* și *Sarja/Sarja*.

¹ Arhiva comunei Șcheia, județul Iași, *Registrul agricol* nr. 3/1956, 12/1959, 13/1959.

² Anatol Eremia, *Dicționar explicativ și etimologic de termeni geografici*, Chișinău, Editura Știința, 2066, p. 86, 130.

asemenea împrumutat (fr. *analogie*, lat. *analogia*) (DEX). Cuvintele sunt întâlnite în texte românești începând din ultimele decenii ale secolului al XVIII-lea (1788, *analog*; 1780, *analoghie*), cf. N.A. Ursu³. Autorul nu le diferențiază nici semantic, nici etimologic, cu excepția formei (grecești) *analogon* (1769–1775), glosată „proporțional”.

Citând DA, unde se înregistrează sensurile **1.** ‘(biserică) pupitru, strană’ și **2.** ‘cotă-parte, sumă fixă la care se ridică o cotă-parte’, Iorgu Iordan citează trei toponime *Analog(ul)*, două din fostele raioane Bacău și Tecuci și unul cu forma de plural *Analoage*, din Fălciu, constatând că sensul lor trebuie să fie cel de sub **2.**, o noțiune din domeniul proprietății de pământ, termenul desemnând o porțiune dintr-un teren arabil, păduros etc., și că „nu-i exclus, firește, nici înțelesul **1.**, care ne-ar trimite la o metaforă, provocată de aspectul locului”⁴.

În lucrarea citată⁵, Anatol Eremia consemnează circulația termenului *analog* în sate din raioanele Cahul, Soroca și Ungheni și reține sensurile ‘porțiune de teren arabil sau păduros’ (după Iorgu Iordan) și acela de ‘teren nelucrat, lăsat pentru păscut’ (după un dicționar dialectal basarabean). Surprinzător este faptul că aici etimologia este considerată necunoscută, iar pluralul refăcut este *analoguri*, deși un toponim citat are forma *La Analoage*.

Câteva observații se impun din aceste informații: **a.** mai întâi, este, firește (ca să parafrazăm pe Iorgu Iordan), nu posibil, ci exclus un sens metaforic admis de acest autor; **b.** celelalte înțelesuri sunt deducții aproximative, rezultate din resemantizări și remotivări ale unor toponime, și insuficient explicate; **c.** termenul *analog* și toponimele corespunzătoare sunt frecvent întâlnite în documente istorice și în teren, putând fi corect explicate și datate relativ precis.

Cuvântul care ne interesează a fost împrumutat inițial din neogreacă (și nu din franceză), cu forma *analoghiia* și cu înțelesul de ‘cotă-parte proporțională’, pe la jumătatea veacului al XVIII-lea. Printr-un hrisov din 7 septembrie 1764, domnul Țării Românești, Ștefan Racoviță, închina Mănăstirii Sf. Spiridon din Iași Mănăstirea Sf. Maria din Roman cu două metoace ale sale, hotărând ca embaticul acestora către mănăstirea din Iași să se calculeze după „analoghiia venitului” lor⁶. Mai târziu, la 7 martie 1785, spitalul Sf. Spiridon va primi din vama cea mare gospod *analoghia* sumei de 2000 de lei plătită anterior din venitul ocnei⁷. De asemenea, într-o *Condică a Vistieriei Țării Moldovei* din 1 septembrie 1776, se considera că până atunci nu existase nici o *analoghie* între veniturile și cheltuielile unor ranguri boierești⁸. În aceeași perioadă, cuvântul apare uneori și în forma neogreacă *analogon*⁹. Calculul proporțional se aplica, desigur, și la măsurători de terenuri, ca aceea a unui loc cu case din Iași, când o sumă de bani trebuia să se împartă după *analoghia* stânenilor¹⁰.

³ *Împrumutul lexical în procesul modernizării limbii române literare (1760–1860)*, Iași, 2004, p. 40–41, 128.

⁴ *Toponimia românească*, București, 1963, p. 497.

⁵ *Dicționar explicativ și etimologic ...*, p. 15.

⁶ *Documente privind istoria orașului Iași*, VI, editor Ioan Caproșu, Iași, 2004, nr. 604, p. 527.

⁷ *Ibidem*, VIII, Iași, 2006, nr. 274, p. 355.

⁸ *Ibidem*, VII, Iași, 2005, nr. 221, p. 237. Formula și motivarea ei reapare în *Condica* similară din 1 aprilie 1777, în *ibidem*, nr. 266, p. 330.

⁹ *Ibidem*, VIII, nr. 264, p. 345 (1 ianuarie 1785); nr. 336, p. 422 (1 ianuarie 1786); nr. 406, p. 520 (1 ianuarie 1787).

¹⁰ *Ibidem*, nr. 330, p. 417, și nr. 331, p. 419 (5 decembrie 1785).

După anul 1800, când se generalizează în Moldova noul sistem al măsurătorii terenurilor agricole cu stânjenul, prin comasarea hlizelor răzeșești excesiv fragmentate, în locul vechiului mod de calcul cu *pământuri*, apare și necesitatea măsurătorii moșiilor și pe suprafețele care fuseseră stăpânite în devălmășie de neamuri și nu fuseseră niciodată delimitate prin asemenea operații agrimensurale: păduri, pășuni, fânețe, poieni naturale. Aceasta este faza finală a procesului de ieșire din indiviziune, când răzeșii iau în stăpânire personală toate categoriile de terenuri din hotarul satului. Documentele numeroaselor procese și judecăți pentru soluționarea litigiilor, hotarnicile și cercetările de la fața locului, planurile de moșii consemnează numeroase calcule și măsurători prin care se atribuie unui proprietar analogul din pădure, din poieni sau fânețe, adică partea corespunzător proporțională terenului agricol stăpânit după spița neamului¹¹. Ca urmare, vom găsi asemenea împărțiri și, uneori, toponime păstrate până astăzi, doar pe fostele moșii răzeșești, nu și pe proprietățile domnești, boierești sau mănăstirești. Pe un astfel de analog s-a format fostul sat Analogul (atestat doar din 1865), înglobat din 1968 în Satul Nou din județul Bacău.

În zona noastră de cercetare toponimică din bazinul superior al Bârladului, am găsit mai multe asemenea analoage, câteva memorate de localnici ca toponime. Astfel, niște *Analoage* se află pe teritoriul comunei Todirești, din județul Vaslui¹². În anul 1807 se măsurase în Pădurea Zimbrul de la Poienari (azi în județul Neamț) *analogul din Poiana Zimbrului*¹³. Pe o parte a moșiei Oniceni (județul Neamț), de pe ambele maluri ale Pietrosului, la confluența acestuia cu Pârâul Solca, era în 1861 *partea analogului ce se cheamă La Chetrosu*. Tot atunci, în apropiere, terenul cu fâneată de pe malul drept al râului Bârlad, în marginea de nord-vest a satului Lunca, era numit *Analogu de Ruginosu* (sic!; corect *Ruginoasa*). De asemenea, partea răzășească a moșiei Oniceni, de la obârșia Pârâului Solca era *analogul... ce se cheamă Solca la țigani; toată partea analogului de Solca*¹⁴. [Analogul] *Solca* apare într-un plan de moșie din anul 1861¹⁵.

Baron

Un teren agricol din marginea de sud-vest a satului Tansa, comuna Tansa, județul Iași, se numește (*În*) *Baron*, nume cunoscut doar din ancheta toponimică directă în această localitate. Explicația toponimului nu poate porni de la apelativul *baron*, neologism în limba română și fără posibilitatea sugerării unei relații între titlul nobiliar occidental bine cunoscut și realitățile sociale din Moldova medievală sau modernă. Ca urmare, etimologia denumirii trebuie să pornească de la un antroponim, el însuși presupunând o opțiune etimologică determinată de cronologia atestărilor și de cunoașterea posibilităților denominației personale în Moldova istorică. Numele de persoană *Baron* este neașteptat de vechi în această provincie, dar ocurențele sunt relativ puține în documentele accesibile. În 1574, apare fiul unui Crăciun, Baron, care stăpânea o parte din Hăsnășenii din ținutul Cârligăturii¹⁶. Antroponimul este foarte probabil

¹¹ Analogul ca mod de măsurătoare a terenurilor neagricole nu este cunoscut de Nicolae Stoicescu, autorul unei lucrări speciale consacrate acestei probleme: *Cum măsurau strămoșii*, București, 1971. Nu-l înregistrează nici dicționarul *Instituții feudale din țările române*, coordonatori Ovid Sachelarie și Nicolae Stoicescu, București, 1988.

¹² Arhiva comunei Todirești, *Registrul agricol* nr. 11 (1959).

¹³ Arhivele Naționale Iași, *Documente*, 418/93.

¹⁴ Arhivele Naționale Neamț, *Tribunalul județului Roman*, pachet 1/1767, f. 34^v-35^f.

¹⁵ *Ibidem*, *Planuri*, nr. 189.

¹⁶ *Documente privind istoria României* (DIR), A, XVI/3, p. 29.

armenesc, un Baron, armean din Iași, și nepotul său omonim fiind menționați în secolul al XVII-lea¹⁷. De altfel, și *Baroncea*¹⁸ a fost explicat de H. Siruni ca diminutiv armenesc (*baronča* „domnișor”)¹⁹. Numele unic *Baron* a devenit apoi nume de familie. La 7 iulie 1785, un copil de casă din Miroslava (Iași) se numea *Lupul Baronu*²⁰. Același nume se regăsește și în lumea satelor. De pildă, în satele Zăpodeni și Ciofeni (județul Vaslui), între anii 1820 și 1853 sunt înregistrați Alexandru Baron, Gheorghe zăt Baronu (apoi, Gheorghe Baron), Ștefan Baron, Enachi Baronu, Simion Baronu, răzeși și birnici²¹. Neamul cu acest nume există și astăzi.

Toponimul (*În, La*) *Baron* de la Tansa amintește de o veche proprietate răzeșească a lui Baron, de pe la 1700, nepot al unui Bârlădeanu din secolul al XVII-lea, ambii apărând într-o spiță (nedată) a răzeșilor de Suhuleț din prima jumătate a veacului al XIX-lea²². Un alt teren, de la est de Baron, se numește până astăzi *Bârlădeanu*. Numele acestor părți răzeșești s-au păstrat, fiindcă au fost activate de litigii și judecăți din secolul al XIX-lea.

Durducul

Cursul inferior al pârâului Stavnic, din dreptul satului Căzănești (orașul Negrești) și până la vărsarea în râul Bârlad se numește *Durducul*, hidronim cu atestări numeroase, începând din secolul al XVIII-lea²³, și cu un câmp toponimic (*Podul Durducului*, de la Parpanița, *Șesul Durducului*). Inițial, Durducul a fost un pârâu de cca 4 km lungime pe al cărui curs a fost deviat, probabil din sec. XVIII, pârâul Stavnic, pentru creșterea debitului la o moară de apă, cf. *Gârla Morei* într-un plan de la sfârșitul secolului al XIX-lea²⁴. Până astăzi, locuitorii din zonă utilizează curent denumirea veche, numele *Stavnic* desemnând cursul din amonte.

Și alte pâraie din bazinul superior al Bârladului se numesc *Durduc*. Astfel, este denumit cursul Pârâului Panceștilor de la confluența cu pârâul Boiștea până la confluența cu Gârla Holmului (comuna Poienari, județul Neamț).

Toponimul *Durduc* este destul de răspândit în Moldova, Oltenia și Transilvania ca nume de pâraie, dealuri și înălțimi stâncoase. Entopicul *durduc* are aici sensul ‘prag, cădere de apă, cascadă’, înțeles admis și de alți autori²⁵. Și Anatol Eremia înregistrează termenul *durduc* cu mai multe sensuri, majoritatea în relație cu caracteristica generală

¹⁷ *Documente privind istoria orașului Iași*, I, editori Ioan Caproșu și Petronel Zahariuc, Iași, 1999, nr. 445, p. 504 (4 mai 1658); *ibidem*, II, editor Ioan Caproșu, Iași, 2000, nr. 272, p. 244 (11 iulie 1669); *ibidem*, nr. 325, p. 299 (31 august 1670).

¹⁸ Un Anton Baronce armean, arendaș al unei moșii, este atestat la 1 ianuarie 1779: *Ibidem*, VII, nr. 383, p. 493.

¹⁹ Cf. N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, 1963, p. 192. În lipsa unei perspective istorice, deficiență generală și caracteristică, Iorgu Iordan, în *Dicționar al numelor de familie românești*, București, 1983, p. 49, consideră că *Baron* poate fi explicat prin gr. *Baron(i)* sau germ. *Baron*; cf. și bg. *Baron*, it. *Baron*, iar *Baroncea* este derivat românesc cu suf. *-cea*.

²⁰ *Ibidem*, VIII, Iași, 2006, nr. 295, p. 380.

²¹ Lucian-Valeriu Lefter, *Zăpodeni*, I, Iași, 2004, p. 189, 238, 268, 269, 275.

²² Arhivele Naționale Iași, *Spiridonie*, LXXI/131.

²³ *Ibidem*, *Documente*, 653/65, f. 2^r, 4^v (anul 1765).

²⁴ Biblioteca Academiei Române, Hărți, *Creditul funciar rural*, nr. 2680.

²⁵ *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, II, Craiova, 1995, p. 427; Dragoș Moldovanu, *Chestionar toponimic și entopic general cu un glosar de entopice onomasiologic*, litografiat, Iași, 1978, nr. 283; Vasile Bogrea, *Pagini istorico-filologice*, Cluj, 1971, p. 102, și Iordan, *Toponimia românească*, 1963, p. 59, unde apelativul este considerat un onomatopeic substantivat. Nu poate fi admisă originea turanică a apelativului, presupusă de I.-A. Candrea, *Probleme de toponimie*, București, 1930–1931 (curs universitar), p. 235.

„relief negativ”: râpă, cascadă, prăval, prag, săritoare etc²⁶. Dumitru Loșonți însă contestă sensul ‘cascadă’ al apelativului, identificând înțelesul ‘vârf ascuțit din care se rupe și cade piatră, țanc ascuțit, stei de piatră’²⁷, care poate fi real în alte zone geografice, dar care este cu totul improbabil în cazul hidronimelor *Durducul* din zona cercetată, denumind pâraie care străbat șesuri și formează mici praguri în albia lor lutoasă.

Sudol

Sudolul este un afluent stâng al râului Bârlad, pâraiaș temporar care desparte satul Negrești de fostul târg Negrești (componente ale orașului Negrești). Astăzi, cursul pâraiașului este parțial canalizat și acoperit. Denumirea a fost consemnată în ancheta directă și comunicată de o informatoare vârstnică din satul Negrești. Hidronimul este necunoscut majorității locuitorilor și va fi uitat, fiind concurat de sintagme mai noi, la rândul lor instabile: *Gârla lui Mândrilă*, *Gârla pe la Dinga* și *Valea Jidanilor*. Nici în trecut numele *Sudol* nu era probabil foarte bine fixat și generalizat în localitate, de vreme ce într-un plan vechi din anul 1843²⁸ apare denumirea *Vălăceoa* (= *Vâlcea*), iar mai târziu, după 1845, când malul drept al pâraiașului va fi ocupat de dughenile evreiești din târg, numele obișnuit va fi *Valea Jidanilor*.

Hidronimul ar putea fi interpretat ca un entopic *sudol* în funcție toponimică, variantă printr-o sincopă a consoanei *h* și contragerea vocalei *o* în entopicul de origine slavă *sohodol* / *suhodol* ‘vale seacă’. Termenul este însă necunoscut în zona cercetată și, oricum, desemantizat. De altfel, glosarele și dicționarele toponimice nu înregistrează acest apelativ, cu excepția cunoscutului *Lexicon* al lui T. Porucic²⁹, suspect în mare măsură de material neautentic sau greșit interpretat, cu numeroase resemantizări și remotivări ale toponimelor și entopicelor³⁰. La rândul său, Anatol Eremia reține variantele *sohodol* și *suhodol*, după Porucic și Iorgu Iordan (*Toponimia românească*, p. 128, unde este citat tot *Lexiconul* menționat), pe care așadar nu le-a găsit în anchetele sale, și indică etimonul rus. *cyxодо*³¹. Nici Ioan Lobiuc nu consemnează un eventual ucr. *sohodol*³². Cu singura presupusă atestare a entopicului *sohodol* din *Lexicon* și cu autoritatea lui Iorgu Iordan, pretutindenii citat pentru această problemă, autorii *Dicționarului toponimic al României. Oltenia*, VI, 2006 indică etimonul celor două toponime *Sohodol* înregistrate în entopicul *sohodol* sau *suhodol*, în timp ce două forme *Sodolu* sunt considerate ca variante ale toponimului *Sohodol*, cu dispariția lui *h*, fără să motiveze excluderea posibilității ca acest accident fonetic să se fi produs în apelativul *sohodol*. De asemenea, Vasile Frățilă consideră că toponimul *Sodol* de pe teritoriul satului Coșarii (com. Brestovăț, județul Timiș, de la limita dintre câmpie și deal!) este subst. *sohodol*, cu sensul ‘vale seacă plină de grohotișuri, specifică regiunilor carstice’,

²⁶ *Dicționar explicativ și etimologic...*, p. 67.

²⁷ *Toponime românești care descriu forme de relief*, Clusium, 2000, p. 68–69.

²⁸ *Plan a giumătate moșiei Negrești*, de Ion Roca Fucs, la Biblioteca Academiei Române, Hărți, *Creditul funciar rural*, nr. 82.

²⁹ T. Porucic, *Lexiconul termenilor entopici din limba română în Basarabia*, Chișinău, 1931, p. 32. Acest autor nu indică sursele informațiilor sale și nici localitățile în care ar fi înregistrat entopicele în eventuale anchete.

³⁰ Este aproape cert că T. Porucic a pornit de la toponime *Sohodol* și *Suhodol* pe care, ca știutor de limbă rusă, le-a tradus și le-a interpretat ca apelative românești.

³¹ *Dicționar explicativ și etimologic...*, p. 173.

³² *Contactele lingvistice ucraïno-române*, Iași, 2004.

citând DLR, care trimite din nou pe Iorgu Iordan (adică, indirect, la T. Porucic !) și *Lexiconul tehnic român*³³. Acesta, la rândul său, improvizează sau preia probabil din limba rusă restricții ale trăsăturilor fizico-geografice ale văilor astfel denumite, fiindcă răspândirea toponimelor *Sudol* sau *Sohodol* în regiuni de deal și câmpie nu confirmă prezența lor exclusivă (și nici măcar generală) în regiuni carstice. Neașteptată este și etimologia pedionimului *Suodol*, numele unui teren arabil din com. Secaș, pentru care se trimite de această dată la un top. sl. *Suhodol*, și nu la entopicul românesc de mai sus (probabil fiindcă DLR nu înregistrează variantele *sudol* sau *suhodol*), fără explicarea diferențelor dintre cele două soluții etimologice³⁴.

Exemplul acestui termen este instructiv pentru maniera în care se preiau, se generalizează și se impun prin dicționare cuvinte și sensuri dubioase sau chiar greșite, cu originea în erori din sursele de informație primare. Ca urmare a acestor obiecții, considerăm că este mult mai probabil faptul că toponimele *Sodol* și *Sudol* sunt forme românești ale unor hidronime slave *Sohodol* și nu presupusul ent. *sudol* sau *sohodol*, fără atestări sau confirmări certe în anchete. Numărul relativ mare al acestor toponime nu presupune obligatoriu existența unui entopic românesc (ca în cazul apelativului *osoi*, de exemplu), ci se explică prin faptul că denominatorii slavi au perceput aceeași realitate fizico-geografică (numeroase văi seci) ca și românii, care au folosit sintagma perfect sinonimă interlingvistic *vale seacă* și nu au avut nevoie de un termen străin pentru același tip de referent.

Toponimul *Sudol* de la Negrești sporește inventarul de nume de ape de această origine din bazinul superior al Bârladului (*Răchitna*, *Rebricea*, *Stavnicul*, *Stemnicul*, *Șacovățul*, *Telejna*, *Ușița*, *Vilna*), unele cu totul minore (*Bristova*, la Valea Mare-Negrești, *Coșna*, *Ocea*, *Trestiana*).

Vocabulary and Onomastics in Central Moldavia

Through their chronologic dating, semantic analysis, and intention, toponyms can elucidate the emergence and evolution of words and names which are otherwise unknown or insufficiently or erroneously defined in the lexical and onomastic dictionaries. For instance, terms such as *La Abuz / La Obuz* attest the deformations through paronymic attraction of the Turkish-derived word *havuz* that changed its meaning from “uncovered pond, (with) a fountain” into “pond for cattle drinking”. The toponyms *Analog / Analoage* would denote, only on the yeomen’s lands, parts of the forest, glades or pastures corresponding to the land owned by the particular family generation. The toponym *Baron* proves the early penetration (16-17th centuries) of an Armenian name in the rural Romanian anthroponomy. The hydronim *Durducul* suggests, for a researched area, the meaning of “rapid, water fall, cascade”, while in other geographic areas the meaning changes to denote “sharp peak from where stone breaks and falls”; *Sudol* is rather a Slavic-derived hydronim and not a contracted form of the presumptive Romanian appellative *sohodol* which denotes “a dry valley”.

*Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași
România*

³³ Volumul 16, apărut la Editura tehnică, București, 1965.

³⁴ Remus Crețan și Vasile Frățilă, *Dicționar geografico-istoric și toponimic al județului Timiș*, Timișoara, 2007, p. 131, 358.